

е качила на Самодивска могила, и като видела светове, светове — завила ѝ се главата — и от тогаз все по тези светове бжлнува... Искала много да види, много нещо да чуе и много да разбере.

— Че с мечкаря свет ще види и живот ще разбере.

— Е, хж де?

— Запоено е момичето ти, Хаджйике, запоено е!

— (Стрестнато) Запоено!

— Ама небой се! Има запойка — има и отпойка. Всичко с билки става. И Епитроповото момче беше запоено, ама...

— Ти ли го цери?

— Три пжти като го полех — на дявола в ушите!

— Ох, бабо Красо, — незнам как ще ти се отплащам.

— Само да я повжрна.

— Утре като е Гергйовден, да ли? ...

— Срещу Гергйовден още по-добре... Срещу Благовец е било още по-добре, ама.....

Х. Гена. Где да знам.

Б. Краса. Аз знаях, ама рекох си хорски приказки.

— (Жегната) Беки се приказва?!

— И като чух, йоще тогази си рекох: запоено е горкото! Инак как да не излезе, като всеко младо; на седенка да иде...

— Где е тжнко там се кжса, бабо Красо! Едно — едничко чадо остана и то [Просжлзява се]

— Не се коси, Хаджйике, и крушум ще ѝ излея. Да не би пжк да е уплаха? То и от уплаха става.

— Хайде, бабо Красо; хайде, сестрице; че като я гледам тжй — сжрцето ми се измжква... Ей утре е цела година... ижк като знам, че е празник и утре може неканен да ни дофтаса с своята мечка стржвница... И пак ще го види... Седя и мисля: какво да сторя, че утре на чучура да не отива. Мисля, а нищо ума ми не стига.

— Нищо! Тази вечер ще ѝ побая: ще дода преди петлите да пеят с моите билки на пржв сжн да я попржскам — и ще видиш, че ще поумней. Нека иде — ще видиш, че ще ѝ ритне сжрдце от него.

— Ох, незнам! Онази нощ слушам бжлнува. Вслушвам се и [разплаква се] цела нощ веки не мигнах, като чух че него бжлнува!

— Я гледай, каква сй!

— Чедо, едничко чедо остана, бабо Красо, боли ме... (Вжзджхва) и неговото име помена.

— И името му знай! поразник, недйн, кога сварил!